

uspořádáními, není to díky jejich neredukovatelné povaze, je to proto, že jsou tu vždycky prvky, které nedorážejí věs, nebo dorazí, když už je po všem, a tudíž je nutné projít mlhami nebo propastmi, předstíhaly a zpomalenými, jež jsou samy součástí roviny imanence. Dokonce i seřhání jsou součástí roviny. Je třeba se snažit myslet tento svět, kde je stabilní rovina, kterou budeme nazývat rovinou nehybnosti nebo absolutního pohybu, pronikána neformálními prvky rychlosti, vstupujícími do takového či onakého individuovaného uspořádání podle stupňů jejich rychlosti a pomalosti. Rovina konzistence zabýdlená anonyymi látkou, nekonečné částčky nehmataelné látky, které vstupují do různých spojení.

Děti jsou spinozisté. Když malý Hans mluví o „čůrátku“, nemluví o orgánu, ani organické funkci, ale především o materiálu, to znamená souboru prvků měním se podle jejich souvislosti, vztahů pohybu a klidu, různých individuovaných uspořádání, do nichž vstupuje. Má holčička čůrátko? Chlapeček říká ano a není to analogii, ani proto, aby zvažehna strach z kastrace. Holčičky určité mají čůrátko, protože efektivně čůrají: strojové fungování spíše než organická funkce. Tentýž materiál jednoduše nemá u holčičky a chlapečka tytéž souvislosti, stejné vztahy pohybu a klidu, nevstupuje do stejného uspořádání (holčička nečůrá stojmo, ani do dálky). Má lokomoitva čůrátko? Ano, v ještě jiném strojovém uspořádání. Židle ho nemají, ale je to proto, že prvky židle nebyly schopné začlenit tento materiál do jejich vztahů nebo rozlouchily vztah s tímto materiálem do té míry, že zrodil něco úplně jiného, například přičel u židle. Mohli jsme si všimnout, že pro děti orgán prodělává „tisíc změn“, je „těžko lokalizovatelný, těžko identifikovatelný, je to střídavě kost, motor, ekxtremet, dítě, ruka, taťnkovo srdce...“ Ale vůbec to není proto, že je orgán zažíván jako dílčí objekt. Je to tak, protože orgán bude přesně tím, co z něj udělají jeho prvky podle jejich vztahu pohybu a klidu a podle způsobu, jakým se tento vztah slučuje nebo rozlučuje vzhledem ke vztahům sourodních prvků. Není to animismus o nic víc než mechanismus, ale univerzální strojovost: rovina konzistence obývaná ohromným abstraktním strojem s nekonečnými uspořádáními. Dětské otázky jsou špatně chápaný, nevidíme-li v nich otázky–stroje; odtud důležitost neurčitých členů v těchto otázkách (břicho, dítě, kuň, židle, „jak se udělá nějaký člověk?“). Spinozismus je filosofovo stávání-se-dítětem. Šíří těla nazýváme skupiny částecěk, které mu patří v takovém a takovém vztahu, a tyto skupiny samy

jsou jedny součástmi druhých podle složení vztahu definujícího individuované uspořádání těla.

*Vzpomínky spinozisty, II.* – U Spinozy je ještě jiný aspekt. Každému vztahu pohybu a klidu, rychlosti a pomalosti sdružujícímu nekonečno částic, odpovídá stupeň schopnosti. Vztahům, které sestávají, rozlučují nebo modifikují individuuum, odpovídají intenzity, jež ho zachvacují a zvyšují či snižují jeho schopnost jednat. Tyto intenzity pocházejí z vnějších částí, nebo z vlastních částí individua. Afekty jsou stávání se. Spinoza se ptá: co může tělo? Šíří těla nazveme afekty, jichž je schopno podle daného stupně síly nebo spíše podle mezi tohoto stupně. Šíří tvoří intenzivní části spadající pod kapacitu, jako tvoří délku extenzivní části spadající pod určitý vztah. Jako jsme se vyhnýbali tomu, definovat tělo jeho orgány a funkcemi, nechceme ho definovat druhovými nebo rodovými znaky: snažíme se počítat jeho afekty. Takovému studiu říkáme „etologie“, a v tomto smyslu také Spinoza napsal skutečnou Etiku. Mezi závodním koněm a tažným koněm je více rozdílů než mezi tažným koněm a volém. Když Von Uexküll definuje světy zvířat, hledá aktivní a pasivní afekty, jichž je zvíře schopno v rámci individuovaného uspořádání, jehož je součástí. Například Klíšťe se přitahováno světlem vyhoupe na konec větve; jsouc citlivé na pach savce padá, jakmile dotyčný prochází pod větví; zakousne se mu do kůže v nejméně ostrstěném místě. Tři afekty a tot vše, zbytek času klíšťe spí, někdy celé roky, a nezajímá se o to, co se v ohromném lese děje. Jeho stupeň schopnosti leží mezi dvěma hranicemi, optimální hranicí hodů, po nichž umírá, a pesimální hranicí čekání, kdy hladoví. Rekneme, že ony tři afekty klíšťe již předpokládají druhové a rodové znaky, orgány a funkce, nožičky a sosaák. To je pravda z pohledu fyziologie: ale nikoli z pohledu Etiky, kde naopak organické znaky vyplývají z délky a jejích vztahů a šíře a jejich stupňů. Nevíme nic o těle, pakliže nevíme, co může, to znamená, jaké jsou jeho afekty, jak se mohou nebo nemohou dávat dohromady s jinými afekty, s afekty jiného těla, buď aby ho zničily, nebo jím byly zničeny, nebo aby si s ním vyměňovaly činnost a trpnost, nebo s ním vytvořily schopnější tělo.

Znovu se obrátíme k dětem. Všimneme si, jak mluví o zvířatech a jsou jimi excitováni. Dělalji seznam afektů. Kuň malého Hanse není reprezentativní, ale afektivní. Není členem druhu, ale prvkem nebo individuem ve strojovém uspořádání: tažný kuň – omnibus – ulice. Je definován sezna-